

Sygn. akt I C 1088/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Florek

Protokolant: Monika Turkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2015 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. P.**

przeciwko **Gminie B.i (...)Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.**

o ustalenie istnienia stosunku najmu

- I. oddała powództwo w stosunku do strony pozwanej Gminy B.;
- II. umarza postępowanie w stosunku do strony pozwanej (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.;
- III. zasądza od powódki W. P. na rzecz strony pozwanej Gminy B. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- IV. zasądza od powódki W. P. na rzecz strony pozwanej (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- V. nakazuje powódce W. P., aby zapłaciła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę 140 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Powódka W. P. wystąpiła o zobowiązanie pozwanych Gminy B.i (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. do złożenia oświadczenia woli następującej treści: „Gmina B. jako właściciel budynku mieszkalnego położonego w B. przy ulicy (...), w tym także lokalu mieszkalnego numer (...) o powierzchni użytkowej 56,60 metrów kwadratowych, oraz (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. jako zarządca nieruchomości Gminy B. uprawniony do zawierania w jej imieniu umów najmu oświadczają, że pani W. P. jest od dnia 17 lipca 2008 roku najemcą z mocy ustawy lokalu numer (...) położonego w budynku numer (...) przy ulicy (...) w B. na podstawie zawartej w tymże dniu umowy pomiędzy miejskim (...) w (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w B. jako wynajmującym, a S. P. i B. B., jako najemcami”.

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazała, że od dnia 27 listopada 1971 roku do dnia 30 sierpnia 2014 roku pozostawała w związku małżeńskim ze S. P., a ich małżeństwo ustało w wyniku śmierci męża. Podała, że w dniu 17 lipca 2008 roku S. P. i B. B. zawarli umowę najmu spornego lokalu mieszkalnego. Podniosła, że zgodnie z przepisem artykułu 680(1) paragrafu 1 zdania 1 Kodeksu cywilnego, małżonkowie są najemcami lokalu bez względu na istniejące między nimi stosunki majątkowe, jeżeli nawiązanie stosunku najmu lokalu mającego służyć zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych założonej przez nich rodziny nastąpiło w czasie trwania małżeństwa. Podkreśliła, że przez pewien czas nie zamieszkiwała z mężem, lecz przebywała u syna w T. ze względu na problemy zdrowotne, jednakże po pewnym czasie pogodziła się z mężem i zamieszkała z nim w tym lokalu mieszkalnym. Wskazała, że jej mąż wystąpił do Sądu o ustalenie, iż B. B. nie jest stroną umowy najmu tego lokalu. Podała, że B. B. opuściła ten lokal jeszcze w 2008 roku i w

dniu 14 października 2013 roku została z niego wymeldowana w trybie administracyjnym. Oświadczyła, że zażądała od pozwanej Spółki potwierdzenia jej praw do spornego lokalu, ale otrzymała odpowiedź odmowną.

W odpowiedzi na pozew z dnia 23 września 2015 roku, strona pozwana (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.wystąpiła o oddalenie powództwa.

Motywuując swoje stanowisko podała, że jedynie administruje mieszkaniowym zasobem Gminy B. i w związku z tym nie może złożyć oświadczenia woli o treści objętej żądaniem pozwu.

Z kolei w odpowiedzi na pozew z dnia 28 września 2015 roku, pozwana Gmina B. wystąpiła również o oddalenie powództwa w całości.

Na uzasadnienie podała, że wcześniej najemcami spornego lokalu byli rodzice S. P., a on po ich śmierci wystąpił z wnioskiem o zawarcie z nim i jego konkubiną B. B. umowy najmu tego lokalu mieszkalnego. Wskazała, że na podstawie przeprowadzonego wywiadu zarządca ustalił, iż do 21 roku życia S. P. mieszkał w przedmiotowym lokalu wraz z rodzicami, następnie wyjechał na G. i w 2003 roku wrócił do B., aby opiekować się chorym ojcem do chwili śmierci jego śmierci. Podała, że w tak ustalonych okolicznościach zarządca uznał, że S. P. na mocy przepisów artykułu 691 Kodeksu cywilnego wstąpił w stosunek najmu tego mieszkania i w konsekwencji w jej imieniu w dniu 17 lipca 2008 roku zawarł umowę najmu spornego lokalu ze S. P. i B. B. wskazaną przez niego jako jego konkubina. Oświadczyła, że po śmierci S. P. jedynym najemcą tego mieszkania została B. B., jednakże wobec nieregulowania czynszu najmu przedmiotowa umowa została jej wypowiedziana. Zarzuciła, że w niniejszej sprawie nie są spełnione wszystkie przesłanki z przepisów artykułu 680(1) Kodeksu cywilnego, albowiem nawiązanie stosunku najmu nie miało służyć zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych rodziny P., skoro została zawarta umowa najmu przez S. P. i jego konkubinę. Podniosła, że świadczy o tym także okoliczność, iż powódka nie mieszkała ze S. P. w tym lokalu mieszkalnym. Wskazała, że w jej ocenie, wobec tego, iż powódka twierdzi, że jest najemcą spornego lokalu, nie powinna żądać złożenia oświadczenia woli, lecz ustalenia istnienia stosunku prawnego na podstawie przepisu artykułu 189 Kodeksu postępowania cywilnego.

W piśmie procesowym z dnia 20 listopada 2015 roku powódka zmieniła żądanie pozwu i wystąpiła o nakazanie złożenia oświadczenia woli następującej treści: „Gmina B.jako właściciel budynku mieszkalnego położonego w B.przy ulicy (...), w tym także lokalu mieszkalnego numer (...)o powierzchni użytkowej 56,60 metrów kwadratowych, oświadcza, że pani W. P.jest od dnia 17 lipca 2008 roku najemcą z mocy ustawy lokalu numer (...)położonego w budynku numer (...)przy ulicy (...)w B., na podstawie zawartej w tymże dniu umowy pomiędzy (...)w (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w B.jako wynajmującym, a S. P.i B. B.jako najemcami”.

Na rozprawie w dniu 23 listopada 2015 roku, powódka cofnęła pozew w stosunku do (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B., a pozwana Spółka wyraziła na to zgodę i wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W ocenie Sądu powództwo nie jest zasadne i nie podlega uwzględnieniu.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że wprawdzie powódka w pozwie podała, iż domaga się nakazania pozwanej Gminie złożenia oświadczenia woli, jednakże faktycznie dążyła do ustalenia, że jest stroną stosunku najmu spornego lokalu mieszkalnego. Wynika to z samej treści żądania oświadczenia woli, albowiem nie zmierzała ona do ukształtowania stosunku prawnego, ale do potwierdzenia jej statusu najemcy tego lokalu, co potwierdziła także treść uzasadnienia pozwu. Dlatego też należało uznać, że powódka domaga się ustalenia, iż jest najemcą przedmiotowego mieszkania, a nie złożenia oświadczenia woli o charakterze kształtującym stosunek prawny. Należy przy tym podkreślić, że takie zakwalifikowanie żądania pozwu nie narusza zasady związania sądu żądaniem pozwu ustanowionej w przepisie artykułu 231 paragrafu 1 Kodeksu postępowania cywilnego, wedle którego sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem ani zasądzać ponad żądanie. Związanie sądu granicami żądania pozwu nie oznacza, że sąd jest związany w sposób bezwzględny samym jego sformulowaniem. Jeżeli jego treść jest sformułowana niewłaściwie, niewyraźnie lub nieprecyzyjnie sąd może ją odpowiednio zmodyfikować, jednakże zgodnie z wolą powoda i w ramach podstawy faktycznej powództwa. Chodzi bowiem wyłącznie o nadanie ujawnionej

w treści pozwu woli powoda poprawnej jurydycznej formy. Wskazał na to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 lipca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt I CSK 549/14, Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 25 czerwca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt III APA 12/15, Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 22 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt I ACa 1053/14, czy też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 20 lutego 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt VI ACa 589/14.

Podstawę prawną żądania ustalenia stosunku prawnego stanowi przepis artykułu 189 Kodeksu postępowania cywilnego, wedle którego powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Wskazany przepis wprowadza więc dwie przesłanki warunkujące dopuszczalność powództwa o ustalenie, a mianowicie ustalenie musi dotyczyć prawa lub stosunku prawnego, a po stronie powoda musi wystąpić interes prawny w ustaleniu. W przypadku, gdy brak jest którejkolwiek z tych przesłanek powództwo podlega oddaleniu bez potrzeby dalszego rozpoznawania sprawy, a zwłaszcza rozstrzygnięcia kwestii istnienia lub nieistnienia danego prawa bądź stosunku prawnego. Dlatego też przy tego rodzaju powództwach sąd jest zobowiązany w pierwszym rzędzie ustalić istnienie wskazanych przesłanek.

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, nie ma wątpliwości, że została spełniona pierwsza z wymienionych powyżej przesłanek. Powódka wystąpiła bowiem o ustalenie, że jest najemcą lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w budynku numer (...) przy ulicy (...) w B., co jest równoznaczne z żądaniem ustalenia, iż powódkę łączy ze stroną pozwaną Gminą B. stosunek najmu przedmiotowego lokalu mieszkalnego. W związku z tym przedmiotem ustalenia w rozpoznawanej sprawie jest w zasadzie istnienie tegoż właśnie stosunku prawnego.

Odnośnie natomiast drugiej z przesłanek należy podkreślić, że w rozpoznawanej sprawie zachodzi obiektywna niepewność co do istnienia tego stosunku najmu. Między stronami powstał bowiem spór odnośnie tej kwestii, co jest równoznaczne ze sporem co do istnienia między nimi stosunku najmu. W tych okolicznościach nie jest więc pewna sytuacja prawna powódki w tym zakresie, albowiem zachodzi wątpliwość odnośnie tego, czy jest ona najemcą spornego lokalu, czy też nie przysługują jej odnośnie tego lokalu żadne prawa. W związku z tym zachodzi obiektywnie uzasadnione niebezpieczeństwo kwestionowania jej praw w tym zakresie, a tym samym powódka ma interes prawny w dokonaniu żądanego w pozwie ustalenia. Według bowiem przepisu artykułu 189 Kodeksu postępowania cywilnego, interes prawny po stronie powoda zachodzi wówczas, gdy istnieje jakaś niepewność stanu prawnego lub praw. Interes prawny należy rozumieć więc jako potrzebę wprowadzenia jasności co do konkretnego stosunku prawnego lub prawa w celu ochrony przed groźącym naruszeniem sfery uprawnień powoda, na co wskazano w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 roku w sprawie o sygnaturze akt II UKN 176/99, w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1999 roku w sprawie o sygnaturze akt I PKN 278/99, czy w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1998 roku w sprawie o sygnaturze akt I PKN 334/98. Należy przy tym podkreślić, że wskazana niepewność powinna mieć charakter obiektywny, czyli zachodzić według rozumnej oceny sytuacji, a nie tylko subiektywny, to jest wedle odczucia powoda. Tak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 lutego 1999 roku w sprawie o sygnaturze akt II CKN 804/98, czy też w wyroku z dnia 21 lutego 1997 roku w sprawie o sygnaturze akt II CKU 7/97.

W związku z tym Sąd uznał, że podstawowe przesłanki warunkujące dopuszczalność ustalenia istnienia stosunku prawnego zostały spełnione w niniejszej sprawie.

Wedle przepisu artykułu 680(1) paragraf 1 Kodeksu cywilnego, małżonkowie są najemcami lokalu bez względu na istniejące między nimi stosunki majątkowe, jeżeli nawiązanie stosunku najmu lokalu mającego służyć zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych założonej przez nich rodziny nastąpiło w czasie trwania małżeństwa, przy czym jeżeli między małżonkami istnieje rozdzielność majątkowa albo rozdzielność majątkowa z wyrównaniem dorobków do wspólności najmu stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności ustawowej. Zgodnie z przytoczoną regulacją małżonkowie są najemcami lokalu bez względu na istniejące między nimi stosunki majątkowe, a do wspólności najmu małżonków stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności ustawowej. Jednakże najem mieszkania objęty jest wspólnością majątkową małżeńską, jeżeli spełnione są warunki podane w cytowanych przepisach, a mianowicie po pierwsze nawiązanie najmu nastąpiło w czasie trwania małżeństwa, po drugie nawiązanie najmu miało służyć zaspokojeniu

potrzeb mieszkaniowych założonej przez nich rodziny. Gdy warunki te są łącznie spełnione, to najem mieszkania objęty jest przymusową wspólnością majątkową małżeńską, której zainteresowani nie mogą wobec siebie wyłączyć w drodze umowy majątkowej małżeńskiej, a każdy z małżonków jest stroną umowy najmu, choćby nawet została ona podpisana tylko przez jednego z nich. Należy przy tym podkreślić, że w razie sporu co do tego, czy jeden z małżonków został najemcą lokalu, zgodnie z przepisem artykułu 6 Kodeksu cywilnego ciężar dowodu co do tych przesłanek spoczywa na tym małżonku, gdyż on wywodzi z tych faktów skutki prawne.

W rozpoznawanej sprawie należy na wstępie wskazać, że na podstawie dowodu z odpisu umowy majątkowej małżeńskiej z dnia 28 kwietnia 2004 roku znajdującej się w aktach lokalowych, Sąd ustalił, iż w tym dniu powódka W. P. i S. P. wyłączyli majątkową wspólność ustawową i poddali od tego dnia swoje stosunki majątkowe ustrojowi rozdzielności majątkowej. Jak wskazano jednak powyżej nie wyklucza to objęcia wspólnością małżeńską stosunku najmu nawiązanego w czasie trwania małżeństwa. Na podstawie także tegoż dowodu z dokumentu oraz dowodu z odpisu skróconego aktu małżeństwa o numerze (...) sporządzonego w Urzędzie Stanu Cywilnego w B. znajdującego się na karcie 11 akt sprawy, zeznań świadka T. P. i przesłuchania powódki, Sąd ustalił, że powódka i S. P. zawarli związek małżeński w dniu 27 listopada 1971 roku, a ich małżeństwo ustało dopiero z chwilą śmierci S. P., czyli w dniu 30 sierpnia 2014 roku, co wynika z kolei z dowodu z odpisu skróconego aktu zgonu numer 2965/2014 sporządzonego w Urzędzie Stanu Cywilnego w K. znajdującego się na karcie 12 akt sprawy. Sporny stosunek najmu, jak wynika z kolei z dowodu z odpisu umowy o najem lokalu mieszkalnego z dnia 17 lipca 2008 roku znajdującego się na kartach od 7 do 8 akt sprawy, został nawiązany na podstawie umowy z dnia 17 lipca 2008 roku zawartej między innymi przez S. P.. Tym samym została w tej sprawie spełniona pierwsza z omawianych przesłanek przewidzianych w przepisach artykułu 680(1) Kodeksu cywilnego, gdyż stosunek najmu został nawiązany w trakcie trwania małżeństwa powódki i S. P..

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miało więc ustalenie, czy nawiązanie tego stosunku najmu miało służyć zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych założonych przez powódkę i S. P. rodziny. W tym zakresie należy wskazać, że niewątpliwie zaspokajanie potrzeb rodziny oznacza, iż w wynajętym lokalu mieszkalnym małżonkowie wspólnie zamieszkują i w tym lokalu wspólnie zaspokajają swoje potrzeby mieszkaniowe, a tym samym żaden z nich nie korzysta w tym celu z innego lokalu mieszkalnego. W konsekwencji prawo najmu nie wchodzi w skład majątku wspólnego małżonków w sytuacji, gdy jeden z małżonków nawiązał stosunek najmu lokalu w czasie trwania faktycznej separacji dla potrzeb jego lub jego faktycznej nowej rodziny jaką założył po rozejściu się małżonków. Należy przy tym podkreślić, że taki ma być cel danej umowy najmu w chwili jej zawierania. Świadczy o tym użycie przez ustawodawcę w analizowanych przepisach zwrotu „nawiązanie stosunku najmu lokalu mającego służyć zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych”. Słowo nawiązać oznacza, bowiem w języku potocznym „rozpocząć, wznowić kontakt, stosunki z kimś”. Tym samym użycie tego słowa wskazuje na to, że omawiany cel ma istnieć w chwili powstania danego stosunku najmu. Gdyby bowiem wolą ustawodawcy było, aby rozdzielić chwilę nawiązania stosunku najmu i przeznaczenia lokalu mieszkalnego do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych małżonków, użyłby innego sformułowania. Na przykład przyjąłby, że małżonkowie są najemcami lokalu bez względu na istniejące między innymi stosunki majątkowe, jeżeli nawiązanie stosunku najmu lokalu nastąpiło w czasie trwania małżeństwa i służy ono zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych założonej przez nich rodziny. W takiej sytuacji stosunek najmu byłby objęty wspólnością małżonków nawet, jeżeli dopiero po zawarciu umowy najmu postanowili oni korzystać z wynajętego lokalu w celu zaspokajania wspólnie swoich potrzeb mieszkaniowych. Tym samym stosunek najmu mógłby stać się wspólnym prawem małżonków nawet po pewnym okresie od jego powstania. Nie ma jednak żadnych podstaw normatywnych do takiej wykładni omawianych przepisów.

Z dowodu zeznań świadka T. P. i przesłuchania powódki wynika, że powódka i jej mąż S. P. mieszkali wspólnie w T. w domu darowanym przez nich ich córce, a 3 lub 4 lata przed zawarciem spornej umowy najmu S. P. przeprowadził się do spornego lokalu, aby opiekować się swoimi rodzicami. Treść tych dowodów wskazuje z kolei, że powódka częściowo miała przebywać w B., a częściowo w T.. Nie mieszkali więc stale i wspólnie w jednym miejscu, a w szczególności w spornym lokalu mieszkalnym. Dodatkowo przesłuchane osoby potwierdziły, że w tym mieszkaniu pojawiła się B. B. jako opiekunka ojca S. P., A. P. i zamieszkiwała w nim po jego śmierci, w tym także w chwili zawarcia spornej umowy, choć bardzo szybko się z niego wyprowadziła, gdyż nastąpiło to po około od 3 tygodni do półtora miesiąca od daty tej

umowy. Co istotne nie potrafili oni określić faktycznych relacji między B. B., a w szczególności wykluczyć, że zaczęły ich łączyć bardzo bliskie relacje, w tym o charakterze intymnym. Nie uszło także uwadze Sądu, iż wskazali, że w tym czasie w ogóle w tym lokalu nie mieszkała powódka, albowiem, jak sama stwierdziła, poczuła się trochę obrażona. Nie ma więc wątpliwości, że w okresie zawarcia spornej umowy najmu S. P. i powódka nie żyli ze sobą zgodnie jak małżonkowie, lecz żyli osobno w różnych miejscowościach i nie prowadzili wspólnie gospodarstwa domowego. Sąd zwrócił także uwagę na to, iż potwierdzają to również dowody z dokumentów i to dokumentów podpisanych przez S. P.. Chodzi tutaj o dokument znajdujący się w aktach lokalowych w postaci wniosku z dnia 21 maja 2008 roku, w którym S. P. wskazał, że B. B. jest jego konkubina, a co najważniejsze podał, że obecnie jest w trakcie sprawy rozwodowej. Także w treści samej umowy najmu z dnia 17 lipca 2008 roku, którą również podpisał S. P., wskazał on B. B. jako swoją konkubinę. Wszystkie podane okoliczności wskazują na to, iż w chwili zawierania tej umowy wynajęty lokal mieszkalny nie miał służyć zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych powódki i S. P. jako małżonków, lecz miał służyć zaspokajaniu tych potrzeb wyłącznie przez S. P. i B. B.. W świetle bowiem tych okoliczności nie można przyjąć, że taki był cel tej umowy w momencie jej zawarcia, a przynajmniej w sposób niebudzący wątpliwości nie udowodniła tego powódka. Nie ma przy tym znaczenia, jak wykazano powyżej, czy po zawarciu tej umowy najmu doszło do zmiany sytuacji czyli pogodzenia się skłóconych małżonków. Nie mogło to bowiem, w świetle obowiązujących obecnie przepisów, spowodować objęcia tegoż stosunku najmu wspólnością majątkową.

W świetle tych rozważań należało przyjąć, że nie zostały spełnione wszystkie przesłanki ustanowione w przepisach artykułu 680(1) Kodeksu cywilnego, a tym samym powódka na podstawie tego unormowania nie stała się najemczynią spornego lokalu mieszkalnego. Tym samym należało jej powództwo oddać.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekła jak w punkcie pierwszym wyroku.

Na posiedzeniu Sądu w dniu 23 listopada 2015 roku powódka cofnęła pozew w stosunku do strony pozwanej (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B..

Zgodnie z przepisem artykułu 203 paragrafu 1 Kodeksu postępowania cywilnego, pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia, aż do wydania wyroku. W związku z tym, że w niniejszej sprawie cofnięcie pozwu nastąpiło po rozpoczęciu rozprawy do jego skuteczności konieczna była zgoda pozwanej Spółki. Taką zgodę wyraziła ona na tym samym posiedzeniu. Tym samym nastąpiło w rozpoznawanej sprawie skuteczne cofnięcie pozwu co do tej Spółki.

W ocenie Sądu, nie ma przy tym podstaw do przyjęcia, że cofnięcie pozwu w tej sprawie jest niedopuszczalne ze względu na sprzeczność sprawy lub z zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia przepisów prawnych.

W świetle przepisu artykułu 355 paragrafu 1 Kodeksu postępowania cywilnego, sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Z tych względów, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punkcie drugim sentencji.

Zgodnie z przepisami artykułu 98 paragrafu 3 Kodeksu postępowania cywilnego w związku z artykułem 99 Kodeksu postępowania cywilnego do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatkach jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa stron.

W świetle cytowanych przepisów do kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną Gminę B. należało zaliczyć wyłącznie wynagrodzenie reprezentującego ją radcę prawnego w kwocie 180 złotych.

Wedle przepisu artykułu 98 paragrafu 1 Kodeksu postępowania cywilnego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Mając więc na względzie, że powódka w całości przegrała proces w stosunku do strony pozwanej Gminy B. należało w całości obciążyć ją kosztami tego procesu poniesionymi przez pozwaną Gminę.

Z kolei na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną (...)Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w B.skladało się jedynie wynagrodzenie reprezentującego ją radcę prawnego w kwocie 180 złotych.

Przepis artykułu 203 paragrafu 2 zdania drugiego Kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że w razie cofnięcia pozwu na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

W tym wypadku pozwana Spółka wystąpiła z takim wnioskiem, a tym samym należało obciążyć powódkę poniesionymi przez nią kosztami tego procesu.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punktach trzecim i czwartym sentencji.

W rozpoznawanej sprawie powódka wystąpiła o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka T. P., a w związku z tym Skarb Państwa - Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie poniósł tymczasowo koszty stawienia tego świadka w kwocie 140 złotych, choć wskazane koszty powinna ponieść powódka.

W takiej natomiast sytuacji należy w drodze analogii stosować przepisy artykułu 113 ustępu 1 w związku z artykułem 83 ustępem 2 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wedle których sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, wydatkami tymczasowo poniesionymi przez Skarb Państwa obciąży strony przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W tym wypadku na podstawie przepisu artykułu 98 paragrafu 1 Kodeksu postępowania cywilnego tymi wydatkami należało obciążyć powódkę W. P. jako stronę przegrywającą proces.

Z tych powodów, w oparciu o wskazane przepisy, orzeczono jak w punkcie piątym wyroku.